RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 87.818 van 6 juni 2000
in de zaak A. 85.996/VII-19.105.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 9 augustus 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 28 juni 1999;

Gelet op de beschikking van 14 september 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Bulgaarse nationaliteit, komt in België aan op 25 november 1998 en verklaart zich op 1 december 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Turks, met behulp van een tolk.

1.2. Op 26 april 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 1999 luidt als volgt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 10 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Turkse taal machtig is.
> Betrokkene, een Bulgaars staatsburger, verklaarde op het Commissariaat-generaal problemen te hebben gehad omwille van zijn Turkse origine. Betrokkene en zijn echtgenote (D. Y.) zouden in Duitsland in 1992 asiel gevraagd hebben. Zij zouden in 1994 een negatief antwoord gekregen hebben waarop zij vervolgens naar Nederland zouden gereisd zijn waar zij in februari-maart 1994 hun asielaanvraag indienden. Daar zouden zij hun beslissing niet afgewacht hebben maar zouden zij hun asielaanvraag in augustus 1994 geannuleerd hebben. In augustus, september 1994 zouden betrokkene en zijn echtgenote naar Bulgarije teruggekeerd zijn. In oktober 1994 zou betrokkene lid geworden zijn van de BRV (Beweging voor Rechten en Vrijheden). In de zomer van 1995 zou hij in naam van de partij kleding, kolen, ... verdeeld hebben aan een moskee. Daar zou hij gearresteerd zijn en zou hij op het commissariaat te Plovdiv vier dagen mishandeld zijn. Hij zou vrijgelaten zijn nadat zijn familie een borgsom zou betaald hebben. De volgende dag zou betrokkene, met een medisch attest van de dokter die hij raadpleegde, samen met zijn advocaat, naar het commissariaat gegaan zijn. De commissaris zou de slagen toegegeven hebben, maar zou het attest ingehouden hebben. In maart 1998 zou de BRV geprobeerd hebben de moskee, in de wijk waar betrokkene woonde, om te vormen tot een school maar ze zouden tegengehouden zijn door de politie en zouden daarna vernomen hebben dat er op die plaats een grote weg zou aangelegd worden. Daarop zouden betrokkene en andere leden van de BRV een manifestatie georganiseerd hebben, waarbij zowel aan de kant van de politie als aan de kant van de manifestanten, een aantal personen gewond geraakten. Enkele dagen na deze manifestatie zou één van de organisatoren, Valid Adilov, gearresteerd zijn en zou hij in mei 1998 veroordeeld zijn omwille van zijn activiteiten voor Achmed Dogan, president van de BRV. Vanaf einde juni 1998 zou betrokkene opnieuw manifestaties georganiseerd hebben

maar in oktober 1998, na een manifestatie, zou hij door de politie gearresteerd en geslagen zijn. Betrokkene zou gevraagd hebben zijn vrouw te spreken waarop de agenten hem naar zijn huis brachten. Ze zouden zijn huis doorzocht hebben en zouden zijn partijkaart en partijaffiches ingehouden hebben. De volgende dag zou betrokkene vrijgelaten zijn nadat zijn advocaat hiertoe een borgsom betaalde maar hij zou verplicht geweest zijn in zijn huis te blijven tot hij een convocatie zou krijgen voor zijn proces. Op 20 november 1998 zou hij in Sofia een vrachtwagenchauffeur aangesproken hebben die hem clandestien de grens zou over gebracht hebben. Sinds hij in België is, zou betrokkene van zijn echtgenote vernomen hebben dat de politie zou gedreigd hebben haar gevangen te nemen in plaats van betrokkene. Verder meldde betrokkene dat zijn echtgenote na hun terugkeer naar Bulgarije in 1994 verschillende brieven naar de burgemeester zou geschreven hebben om hun Bulgaarse naam te veranderen in een Turkse naam. Hij zou twee brieven teruggekregen hebben met de boodschap dat hij moest wachten. Betrokkene zou in België aangekomen zijn op 25 november 1998 en zou op 1 december 1998 asiel gevraagd hebben. Zijn echtgenote zou uit financiële overweging met de kinderen in Bulgarije gebleven zijn. Betrokkene is in het bezit van een Bulgaarse identiteitskaart.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Zo zou betrokkene problemen ondervonden hebben omwille van zijn lidmaatschap bij de BRV. Volgens informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal is er echter geen sprake van politieke dicriminatie of vervolging van Turks(e)-etnische groepen of individuele personen door staatsorganen (Bafi : Politische Lage und Menschenrechtssituation, Januar 1999). Achmed Dogan, leider van de BRV, is zelfs voorzitter van de parlementaire coalitie 'Alliance for national Salvation' (SWB, 8 mei 1997). Er zouden bovendien geen politieke gevangenen in Bulgarije zijn (Country Report on Human Rights Practices for 1998). Vervolgens werd vastgesteld dat betrokkene zijn lidmaatschap van de BRV niet aannemelijk maakt. Zo kent betrokkene (die stelde verschillende manifestaties voor deze partij georganiseerd te hebben) de exacte naam van deze partij (Beweging voor Rechten en Vrijheden) niet. Betrokkene noemt de partij op het Commissariaat-generaal 'Unie van Democratische Partijen' en op de Dienst Vreemdelingenzaken 'Lokale Democratische Partij'.

Verder bevat betrokkenes relaas zwaarwichtige tegenstrijdigheden. Op het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene lid te zijn van BRV sinds zijn terugkeer naar Bulgarije, meerbepaald in oktober

1994. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij echter in 1990 aangehouden te zijn omwille van zijn lidmaatschap. Bovendien blijkt nergens in betrokkenes vluchtverhaal op de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene problemen zou gehad hebben na zijn terugkeer in 1994. Dit valt evenmin af te leiden uit betrokkenes vragenlijst waarin hij 'enkel' een arrestatie vermeldde en dit in 1992. Zijn feitenrelaas (voor de Dienst Vreemdelingenzaken) stopte immers bij zijn vlucht naar Duitsland in 1992. Pas nadat op het Commissariaat-generaal aan betrokkene expliciet gevraagd werd naar zijn problemen na zijn terugkeer in Bulgarije in 1994 stelde betrokkene dat hij in 1995 gearresteerd en mishandeld zou zijn omwille van zijn lidmaatschap.

De bovenstaande opmerkingen ondermijnen betrokkenes geloofwaardigheid op een zwaarwichtige wijze.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker in de twee middelen samengenomen aanvoert wat volgt :

"1. Eerste middel : schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden. Dat zodoende door verweerder de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden. Dat immers door verzoeker een verklaring kan gegeven worden aan de aangehaalde tegenstrijdigheden.

2. Tweede middel : schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verzoeker wegens zijn origine en politieke activiteiten reeds door de politie werd gearresteerd en geslagen. Dat verzoeker vreest dat dit opnieuw in zijn land zal gebeuren. Dat verzoeker vreest in zijn land wegens zijn origine en politieke activiteiten veroordeeld te worden.

Dat door de Commissaris-generaal het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheids-verplichting geschonden worden, wanneer hij weigert het vluchtelingenstatuut aan verzoeker toe te kennen en geen rekening houdt met de werkelijke politieke toestand in Bulgarije.

'Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zij op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen'.

Dat de Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de réfugié van het UNHCR, Genève, januari 1992, in par. 42 duidelijk stelt dat : 'Si la connaissance des conditions existant dans le pays d'origine du demandeur n'est pas un but en soi, elle est importante parce qu'elle permet d'apprécier la credibili(l)té des déclarations de l'intéressé'.

Dat door verzoeker het statuut van vluchteling te weigeren het art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, geschonden wordt.

De defintie van de Conventie van Genève luidt als volgt : 'geldt als vluchteling : elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd(e) van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen'.

Dat BROWN J.F. in zijn boek 'Hopes and shadows, Eastern Europe after communism' aangaande de situatie in Bulgarije op p. 110 het volgende stelt : 'But in those areas of the country where Bulgarians and Turks lived in close proximity, tension continued. Disputes over the property rights sometimes still rankled, but the most serious issue since 1989 had been the opposition of many local Bulgarians to legislation granting minority children the right to Turkish-language instruction in the public schools' (cfr. stuk 2).

Amnesty International schrijft in haar jaarrapport van 1998 aangaande de mensenrechtensituatie in Bulgarije dat 'the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination expressed alarm that the Bulgarian authorities had not been sufficently active in effectively countering incidents of racial violence against members of minority groups, and seemed to have failed to investigate acts of violence promptly and effectively'. (p. 2) (cfr. stuk 3).

Het laatst verschenen rapport van het U.S. Department of State aangaande de mensenrechtensituatie te Bulgarije in het jaar 1998 merkt geen verbetering op van de houding van politie en veiligheidsdiensten ten aanzien van de rechten van minderheden (cfr. stuk 4, p. 1-3).

Dat uit voormelde rapporten blijkt dat de situatie van de etnische Turken verre van rooskleurig is en dat verzoeker alsgevolg van zijn origine en politieke activiteiten gevaar loopt voor zijn leven.

Dat uit deze rapporten tevens blijkt dat de Bulgaarse hoger(e) autoriteiten in gebreke blijven de verantwoordelijken voor de schending van de fundamentele mensenrechten te straffen, waardoor verzoeker in de onmogelijkheid is de bescherming van de autoriteiten van zijn land in te roepen (cfr. de onopgeloste zaken m.b.t. de dood van enkele gevangenen, de moord op politicus Lukanov) (cfr. stuk 4, p. 2).

De 'Beweging voor Rechten en Vrijheden' (BRV), deeluitmakende van een coalitie, heeft sinds de verkiezingen van 1997 inderdaad vertegenwoordigers in het parlement. Deze coalitie is echter niet vertegenwoordigd in de Bulgaarse regering, die alleen effectief het beleid van het land bepaalt. Dat een wisseling van partijen en personen aan de macht in se nog geen verbetering van de situatie van de etnische minderheden inhoudt.

Dat de politieke partij BRV nog steeds niet ten volle gerespecteerd wordt als politieke partij blijkt uit de t.a.v. de BRV racistische speech door het parlementslid Roumen Vodenicharov in augustus 1998 (stuk 4, p. 8).

Dat verzoeker door de politie opgepakt werd, zij(n) partijkaart en partijaffiches ingehouden werden; hij vrijkwam na het betalen van een borgsom door zijn advocaat; hij tot huisarrest gedwongen werd in afwachting van een convocatie voor zijn proces. Dat verzoeker zich niet durft aanbieden uit angst opgesloten, onterecht veroordeeld of vermoord te worden.

Dat een eerlijk proces voor verzoeker in Bulgarije niet gegarandeerd is.

Dat uit het laatst verschenen rapport van het U.S. Department of State blijkt dat de coruptie in het gerecht een ernstig probleem is. (cf. stuk 3, p. 1 en 5).

Dat uit voorgaande blijkt dat bij een terugkeer naar Bulgarije verzoekers leven of vrijheid in gevaar is zonder dat de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten kan worden ingeroepen.";

3.2. Overwegende dat verzoeker in essentie een schending inroept van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de motiveringsplicht op grond van de

artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging;

Overwegende dat vooreerst verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grieve duidt dat hij hem nooit zou hebben geconfronteerd met de door de hem vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoeker beweert dat hij een verklaring kan geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden zonder dit evenwel met concrete gegevens aan te tonen; dat vervolgens verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst vreest weer te worden gearresteerd en geslagen omwille van zijn afkomst en politieke activiteiten; dat volgens verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de werkelijke politieke toestand in Bulgarije; dat verzoeker verwijst naar verschillende teksten over de situatie in Bulgarije (teksten o.m. van Amnesty International, U.S. Department of State en J.F. Brown);

3.3. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elk geval individueel beoordeelt, rekening houdend met alle elementen van het dossier en met de situatie van het land van herkomst; dat hij de door verzoeker aangevoerde feiten in het licht moet plaatsen van de bestaande situatie in het land van herkomst; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over recente

informatie over de huidige toestand in Bulgarije en dit omstandig vermeldt in de bestreden beslissing; dat er geen sprake zou zijn van politieke discriminatie of vervolging van Turks-etnische groepen of individuele personen door staatsorganen; dat de leider van de BRV (waarvan verzoeker lid zou zijn), Achmed Doban, zelfs voorzitter is van de parlementaire coalitie Alliance for national Salvation; dat bovendien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon twijfelen aan verzoekers lidmaatschap van de BRV; dat verzoeker niet de exacte naam van de partij "Beweging voor Rechten en Vrijheden" kent; dat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de partij de Unie van Democratische Partijen noemt en bij de Dienst Vreemdelingenzaken de Lokale Democratische Partij; dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht derhalve niet de ingeroepen bepalingen schendt; dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**